

[Glistrup]

steren ville udskrive valg, hvis der blev vedtaget en sådan dagsorden, kan man nok sige til hr. Ninn-Hansen, at han skal sidde sin ven nær, men hr. Ninn-Hansen skal nu lade være med at lade sine stemmer arbejde så socialdemokratisk, at han ligefrem er den, der sidder låret af statsministeren. Jeg tror nok, at statsministeren selv vil formå at udøve sit skøn over, hvornår han tror det gavner socialdemokratiet mest at udskrive valg, og jeg mener ikke, hr. Ninn-Hansen skal forvente, at vi opnår en så lykkelig udvikling, at statsministeren vil udskrive valg på Angola-spørgsmålet el. lign. Her tiltror jeg statsministeren en større politisk tænkeevne, end hans nære ven hr. Ninn-Hansen åbenbart gør. Men all right, det er til enhver tid statsministeren, der, som vores grundlov nu engang er udformet, afgør, hvornår der skal udskrives valg.

Men så oplever vi ved denne debat, ud over at man ikke kan få taget stilling til disse udenrigspolitiske spørgsmål, den fuldstændig fantastisk skandaløse foragt for folkestyret, der ligger i, at en regering ikke vil svare på de helt konkrete spørgsmål, der et efter et stilles til regeringen fra folketingets talerstol. Dermed er vi faktisk ude i noget, der nærmer sig en krise for folkestyret, og da kan det ikke nytte noget, at hr. Arne Christiansen stiller sig op og siger, at de, der er skyld deri, er dem, der stiller spørgsmålet. Nej, det er den udenrigsminister, som formentlig af hans gruppeformand er blevet forbudt at svare på de spørgsmål, der stilles til ham fra denne talerstol. Derfor er det bestemt ikke en optrapning, fremskridtspartiet har lagt op til fra begyndelsen af denne debat. Som medlem af folketinget må man selvfølgelig i folketingets egen beskyttelses interesse – hvad enten man er venstremand, eller man følger socialist til; det er jo snart ét fedt, om man er det ene eller det andet – ikke lade en minister komme godt fra at optræde, som udenrigsministeren har gjort i dag ved at nægte at besvare spørgsmål.

Derfor må den af hr. Svend Andersen (Rosk. a.) sidst foreslåede dagsorden ganske givet vedtages, hvis dette parlament – og det gælder alle os 179 – vil opretholde sin sømelighed og sin værdighed. Det er skandaløst, hvad der er sket. At vi så, hvis udenrigsministeren trak sig tilbage, fik en dansk formand for EFs Ministerråd, som vi kunne

være bekendt at have, ville være en tillægsgevinst, men det er så en helt anden situation. Vi må under alle omstændigheder håbe på, at man i hvert fald vil stemme for den af hr. Jørgen Junior sidst foreslåede dagsorden, om at man misbilliger, at udenrigsministeren ikke har villet svare på de spørgsmål, som det største oppositionsparti har stillet ham. Og så rejser denne udenrigsminister rundt i verden og bebrejder andre lande, at de ikke har demokrati! Udenrigsministeren bør først feje for egen dør herhjemme, når udenrigsministeren lejlighedsvis begunstiger os med sin tilstedeværelse her i København. Og se så at opfylde demokratiets simpleste spilleregler herhjemme i stedet for i den grad at tale udenlands om, hvordan et demokrati virker! Den måde, udenrigsministeren har optrådt på i dag, er særdeles udemokratisk og burde under alle omstændigheder få konsekvenser for ham, sådan at vi kan få en anden formand for EFs Ministerråd her til næste forår, uanset at der så ikke bliver den af hr. Ninn-Hansen så stærkt frygtede ministerstorm med det af hr. Ninn-Hansen så stærkt frygtede folketingsvalg til følge.

Derfor: stem for de fremsatte dagsordensforslag ud fra saglige vurderinger!

Brusvang (CD):

Selv om udenrigspolitik er den del af politikken, der står mit hjerte nærmest, har jeg truffet den aftale i min gruppe, at det var hr. Langsted, der var ordfører. Det har jeg mange gode grunde til. Som man vil vide, er jeg ansat i udenrigsministeriet.

Den debat, der nu finder sted, drejer sig imidlertid ikke længere om vor udenrigspolitik. Den drejer sig om noget andet. Den drejer sig om procedure og om parlamentarisk adfærd, og da må jeg være berettiget til at tage ordet.

Det er et grundprincip for mit parti, at uanset at der i denne sal er partier som kommunisterne, som fremskridtspartiet, som vi er dybt uenige med på næsten alle væsentlige politiske områder, så skal de pågældende partier have en fair parlamentarisk behandling.

Når fremskridtspartiet her gennemtrumfede for nylig, at der skulle være en ny udenrigspolitisk debat oven på en, som vi netop havde haft, hvor alle oplysninger i og for sig